

že padělání veřejné listiny a její upotřebení bylo podniknuto v úmyslu k této škodě směřujícím, a že poškození práva státního dozoru bylo možné. Neřídil-li se soud těmito pravidly při řešení stránky subjektivní, spočívá jeho výrok na mylném výkladu zákona a jest zmatečným podle čis. 10 § 281 tr. ř.

Leč, jak již naznačeno, mohla by skutková podstata zločinu podle §§ 197, 199 d) tr. zák. po případě pokusu tohoto zločinu podle § 8 tr. zák. přijíti v úvahu jen, kdyby byl zjištěn i další znak tohoto zákonného ustanovení, možnost poškození práva státního dohledu po stránce objektivní. Bude na nalézacím soudě, by při novém hlavním přelíčení, bez něhož se v této věci nelze obejít, přihlížel k této dosud obžalobou, rozsudkem i zmatečnými stížnostmi pominuté skutečnosti. Podle § 14 čis. 2 živn. ř. vyhledává se zpravidla — nehledíc k jistým výjimkám zákona, jak jsou na př. uvedeny v odst. 2 § 14 a) živn. ř. — k provozování živnosti malířské a lakýrnické nejméně tříletá doba zaměstnání pomocnického. Z rozhodnutí politického úřadu z 25. července 1928 vysvítá, že obžalovaný podal jednak průkaz o tom, že byl zaměstnán v řečené živnosti u Josefa P-a po dobu jednoho roku a 15 dní jako pomocník, že dále byl zaměstnán u Jana J-a od 1. července 1925 do 1. října 1925, tedy tři měsíce, že tudíž pracoval celkem jako pomocník 1 rok, 3 měsíce a 15 dní. Přičítá-li se k této době ještě doba jednoho roku, o kterou padělal obžalovaný vysvědčení Jana J-a, přeměniv datum 1. října 1925 na rok 1926, je na snadě, že ani připočtením tohoto roku, paděláním získaného, nebylo ještě dosaženo tříletého zaměstnání pomocnického, takže by objektivní možnost vzniku škody podle tohoto stavu věci vlastně byla vyloučena a tím i vyloučena skutková podstata zločinu podle §§ 197, 199 d) tr. zák., po případě i § 8 tr. zák. — a že by byla možná jen kvalifikace činu podle § 320 f) tr. zák. Zdali jsou tu veškeré tyto skutkové předpoklady, jest ovšem věcí posuzování soudu prvé stolice, jehož úkolem bude, by si na základě spisů správních a po náležitém vyšetření věci zjednal podklad, zda skutečně tu přichází v úvahu tříletá doba pomocnického zaměstnání podle § 14 čis. 2 živn. ř., a dále, zda skutečně podle doby dosavadního celkového zaměstnání pomocnického obžalovaný ani připočtením onoho paděláním získaného roku nedosáhl zákonem předepsané podmínky k opovědi živnosti malířské a lakýrnické. Nelze posléze ponechat stranou, že po případě ohledně přestupku § 320 f) tr. zák. bude třeba zjistiti, zda nenastalo promlčení podle §§ 531 a 532 tr. zák., uváží-li se, že trestný čin byl spáchán patrně 24. dubna 1928, když obžalovaný, opověděv provozování živnosti, použil padělané listiny, a že jeho zodpovědný výslech byl zařízen teprve dne 10. ledna 1929, tedy dlouho po uplynutí tříměsíční doby promlčecí pro tento přestupek v úvahu přicházející.

Čís. 3743.

Místem činu (§ 51 tr. ř.) při podvodu jest místo, kde nastalo uvedení v omyl, jímž jest čin dokonán.

(Rozh. ze dne 22. ledna 1930, Nd I 30/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací rozhodl, slyšev generální prokuraturu, že je příslušným k provedení trestní věci proti obviněnému pro zločin podvodu krajský soud v Bratislavi,

n e b o ť

zločin podvodu jest dokonán uvedením v omyl, což se stalo v Malackách. Kromě toho předešel krajský soud v Bratislavi, dožádav okresní soud v Opočně o zodpovědný výslech obviněného, proti němuž byl již před tímto dožádáním na základě oznámení podán obžalovací spis u krajského soudu v Bratislavi. Ježto proti tomuto obžalovacímu spisu nebyly podány námitky, nemohla se již místní příslušnost vůbec změnit (§ 219 tr. ř., § 274 II. čl. zák. XXXIII. z roku 1896).

Čís. 3744.

Pokud nejde o zmatek čís. 5 § 344 tr. ř., nebylo-li vyhověno návrhu na zkoumání duševního stavu obžalovaného (§ 134 tr. ř.).

Porušení předpisu § 320 tr. ř., zakládající zmatek čís. 6 § 344 tr. ř., přicházelo by v úvahu jen, kdyby byly při hlavním líčení tvrzeny neb aspoň pozitivními výsledky hlavního líčení napovězeny skutečnosti, podle nichž by, kdyby byly pravdivé, čin obžalobou obžalovanému za vinu kladený spadal pod mírnější ustanovení trestního zákona.

Otázku, zda takové skutečnosti byly tvrzeny, nelze řešiti podle ojedinelých, z celé výpovědi obžalovaného vytržených vět, nýbrž dle vnitřně souvislého celkového zodpovídání se obžalovaného.

Pouhým popřením úmyslu vražedného netvrdí pachatel ještě úmysl nepřátelský ve smyslu § 140 tr. zák.; pokud tu stačí, dal-li porotní soud eventuální otázku na přečin § 335 tr. zák.

Porušení nebo nesprávné použití zákona sborovým soudem porotním, jež jest předpokladem zmatku čís. 10 b) § 344 tr. ř., musí býti, nejde-li o některý z případů § 317 tr. ř., dovozováno ze skutkového stavu, zjištěného výrokem porotců.

(Rozh. ze dne 23. ledna 1930, Zm I 761/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Táboře ze dne 4. října 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem úkladné vraždy podle §§ 134 a 135 čís. 1 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost napadá rozsudek porotního soudu číselně důvody zmatečnosti podle § 344, čís. 5, 6 a 10 b) tr. ř. Podle záznamu protokolu o hlavním líčení navrhl obhájce obžalovaného, by hlavní líčení bylo odročeno k vůli prozkoumání duševního stavu obžalovaného znalci psychiatry, a odůvodnil tento návrh poukazem k tomu, že prý